

En turberetning fra Telemark

Vi havde besluttet at gøre de norske landeveje usikre i uge 30. Vi er min bror, som bor på Als, og undertegnede, som bor i Bagsværd. Det er faktisk nogle upraktiske steder at bo, når man skal med færgen fra Hirtshals og gerne vil være i Norge i rimelig tid. For ikke at stresse valgte vi at mødes i Randers og tage en overnatning der, så vi i ro og mag kunne tøffe til Hirtshals dagen efter og tage middagsfærgen til Kristianssand.

Det skal lige indskydes, at min bror og jeg nærer stor respekt for hinanden. Jeg for ham fordi han tør bevæge sig uden for sognegrænsen på en Jawa, og han for mig, fordi jeg tør bevæge mig uden for sognegrænsen på en Shadow! Jawa'en er i øvrigt imponerende. Det er en tocyldret 350ccm totakter med en temmelig forældet teknik. Ikke desto mindre har den på bare 3½ sæson tilbagelagt 45.000 km uden problemer. Den kan nemt tilføje føreren en fartbøde på motorvejen og jeg kan lige så godt indrømme det offentligt: Den tager hårnålesvingene væsentligt bedre end min ACE med fremlagt forgaffel og understyring. ACE'n trækker selvfølgelig fra op ad Hallandsåsen, men hvor meget kan man forlange med en nypris på under 25.000kr.

Vel ankommet til Kristianssand tøffede vi ud af byen og nordpå mod vores bestemmelsessted i Fyresdal. Køre- og naturoplevelsen starter med det samme med fjelde, vand og snoede veje – et rigtigt MC-eldorado.

Vi havde lejet en campinghytte på Øyne Camping – en lille, diskret campingplads, som ligger utrolig smukt omkranset af fjelde i sydspidsen af Fyresvatn.

Ejerne er selv MC'ister og venlige og imødekommende og der kom da også en del motorcykler, mens vi var der, bl.a. et ungt par fra Dollerup Bakker på en Virago 750 og en norsk børnefamilie, han på HD med anhænger og sidevogn – hun på V-Rod!

Den næste dag gik turen nordpå langs Fyresvatn – en meget smuk rute med fjelde, bjergveje og hårnålesving, bl.a. ned til den lille by Dalen – smukkere kan det ikke være. Vores landsmænd Fra Dollerup Bakker kørte dagen efter samme rute, men fortsatte lidt længere nordpå og passerede både trægrænsen og snegrænsen.

Denne eftermiddag blev turens antiklimaks – det trak sammen og endte med at regne ned i tove i flere timer. På et tidspunkt måtte vi opgive at køre – vi havde ikke vinduesviskere på visiret og kunne ikke se vejbanen for regn. Under sådanne vejrforhold er norske fjeldveje ikke for kyllinger som mig. Og så kan forhandlerne i øvrigt ævle lige så tosset de vil om vandtæt beklædning – man bliver p....våd!

Onsdag kørte vi østpå på en typisk højlandstur – køreteknisk nemt og sjovt – og bestemt ikke mindre smukt. Vi fik på turen bl.a. anledning til at kigge på en stavkirke – en norsk specialitet med snart 1000 år på bagen.

Nordmændene har været vældig flinke til at etablere rasteplasser med borde og bænke stort set alle steder, hvor udsigten er smuk. Samtlige vores måltider på turen blev indtaget på sådanne steder. Et lille spritapparat sørgede for frisk kaffe hver gang og måltiderne bestod af brød og skive- eller dåsepålæg medbragt fra Danmark. Makrelguf er for mænd, hvad Julio Iglesias er for kvinder, siger Niels Hausgaard og det skal nok passe!

Torsdag valgte vi at køre ud til kysten for at opleve skærgården. Det var en udmærket tur, men hvis man er mere til natur end til mennesker, skal man være opmærksom på, at kystområderne er mere befolkede, trafikken er tættere og hele området er mere "turistet".

Den sidste aften på campingpladsen blev – ligesom de øvrige aftener – brugt på at gå en lang tur i det pragtfulde område og på at kvæle de sidste rester af den flaske whisky, vi havde købt på færgen. Vadsækken blev pakket og alt blev gjort klar til afrejsen næste morgen. Vejprofeterne havde lovet heldagsregn i Sydnorge og kl. 03.00 væltede det da også ned, men til vores store lettelse vågnede vi nogle timer senere til tørvejr og det holdt hele dagen.

Fredag formiddag trillede vi stille og roligt de 140 km til Kristianssand – vi skulle først med færgen kl. 15.00 og ankom i god tid. I færgeløbet fik vi turens sidste overraskelse. Motorcyklerne ankom til havnen i en lind strøm – BMW'er, Viragoer, HD'ere osv., men pludselig rullede to enorme skrumler ind i bane 13. Boss Hoss V8 stod der tanken, som var på størrelse med to mælkeunger ved siden af hinanden. Dette misfoster har en 5,7 liters Chevroletmotor, automatgear og en køler, som mest af alt ligner et bundkar fra Burmeister & Wain. Jeg havde aldrig troet at skulle opleve to Boss Hoss'er andre steder end i Bella Centret af den simple grund, at jeg ikke troede, at de var i stand til at køre! Og så var de oven i købet kommet helt fra Finland. Hvordan man vrider over ½ ton motorcykel rundt i et hårnålesving er mig fortsat en gåde. Når alle vi "fattigmandsharleykørere" ihærdigt påstår, at vi ikke er misundelige, ved man aldrig helt (vi ved det ikke en gang selv) om vi taler sandt, men misundelig på en Boss Hoss ejer – DET KAN MAN IKKE VÆRE!

Vi var i Hirtshals kl. 17.30 og blev igen mindet om vores uheldige adresser – bror mand havde 400 km til Als og jeg havde 500 km til Bagsværd. Da vejret var godt, besluttede vi at tage turen – bror var i Nordborg kl. 23.00 og jeg landede i Bagsværd kl. 01.00 efter en pragtfuld uge i Telemark. Det sidste min bror sagde, inden vi forlod hinanden var: "Vi har set flere Shadow's på turen, flere viragoer, HD'ere og så videre, vi har sågar set to Boss Hoss, men hvor mange Jawaer har vi mødt"? "Ingen", svarede jeg, "de er alle sammen på værksted", men kunne godt selv høre, hvor dumt det lød!
Vi ses derude Ken

